

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΑΧΗ

Διαβείτε παλληκάρια τιμημένα! Γοργή ή νίκη φτερουγίζει μπροστά σας και ή δόξα με στεφάνι πανέμορφο σ'ας προσμένει στην άκρη του δρόμου.

Εμπρός παιδιά της Ίδεας!

Τρεχάτε! Ο δρόμος μας είναι μακρύς και στενός· μη δειλιάζετε! Πέρα στο δίπλωμα της άσπρης κορδέλλας, που φαίνεται κοντά στην κορφή του βουνού είναι ο κάμπος ο διάπλατος που θα σταθούμε.

Μην πη κανείς από σ'ας π'ας απόστασε· μη σταθί να πάρη ανασασμό! Ας τραβά πάντα μπρός!

Λίγο και φτάνουμε· τ'α πόδια σας είναι γερά, ω άκούραστα αδέρφια μου· σ'ας βλέπω ν' ανεβαίνετε με όρμη των ανήφορων και κλαίω από συγκίνηση.

Ω, ναι! κανείς! κανείς μας δέ δειλιάζει, κανείς δεν αίστάνεται κούραση και πόνο στον πετροφυτεμένο δρόμο που περνάμε για να φτάσουμε τη Νίκη.

Για δέστε τί δρόμο περάσαμε! για δέστε πόσες θεόρατες πέτρες κατακύλησαν στο διάβα μας!

Μη στοχαστή κανένας π'ως θα ποθήνη! Όσους αγωνίζονται παλληκαρίσια, χωρίς να συλλογίζονται το παλιότομαρο και την παλιοζωή, τους καρτερά ή Αθανασία, κι αν μεγάλο κι αν άχαμνό έργο πιχειρούνε, κι' αττερα:

«Οι άγωνες θέλουνε θυσία».
Τί δέζει άχαμός μιας ζωής μπροστά στις άμέτρητες ζωές που κάθε μέρα σκοτώνουν οι μποξάδες;

Εμπρός το λοιπόν λεύτερα παιδιά της Ίδεας!

Εμπρός παλληκάρια με το ξάστερο μυαλό· ο άγωνας μας είναι ο ύπερ πάντων άγωνας.

Σπ. Μπς

ΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΜΑΧΗ

Μπρός στη β' τριάντα δρόμωτη
σ'α μαγικό παλάτι.
Φτωχούλα κόρη στέκονταν
με δακρυμένο μάτι.

Στολδία άμέτρητα θωρεί
κι ούτ' ένα δέ θα πάρη.
Μόνο άπ' τ'α μάτια της ή γή
παίρνει μαργαριτέρι.

ΕΝΑΣ

Ο! Γιαπωνέζοι, αν και τέτοια φοβερά παλικάρια στον πόλεμο, στη συνειθισμένη τους ζωή είναι μαλακοί και πονετικοί. Ο καθηγητής Μόρσης, που έμεινε στον τόπο τους άρκετον καιρό, λέει π'ως ποτέ δεν είδε να χτυπούν παιδί, ή να το τραβούν καν. Των παιδιών δεν τους περνά ποτέ από το νου να ρήξουν πέτρα σε πουλί ή σε σκύλο, κι οι κορίτσι μπαίνουνε μέσα στο Τόκιο και φωλιάζουν ή τυχοι σε άερα μίδια των σπιτιών· κι' αν κανένας σκύλος κοιμηθεί στη μέση του δρόμου, οι διαδότες προσεχτικά θα περάσουνε δεξιά ή αριστερά, μήπως τυχόν και τον άνησυχήσουν.

Μιά μέρα θέλητε να δοκιμάσει π'ως θάν του φανεί ένας σκύλος αν του ρήξει πέτρα. Ο σκύλος, φαίνεται, σήκωσε τ'α πόδια του κι ήρθε την πέτρα να περάσει, κοιτάζοντας με μεγάλη άπορία, για να καταλάβει τ'α τι νόημα είχε ή δουλειά. Τό ίδιο έκανε και με τη δεύτερη πέτρα.

Είναι λοιπόν σωστό π'ως τ' αληθινό παλικάρι είναι πονετικό κι' ήμερο. Για τουτό δεν φαίνονται περίεργα τ'α Λαρισσακά όταν γυρίσει την Αθήνα και παρατηρήσεις τί γίνεται με τ'α δυστυχισμένα τα ζώα. Μιά μέρα είδα σταματημένο ένα κ'άρο βαρύ γιομάτο πέτρες, γιατί το άλογο γέριχο κι άδύνατο, δέ μπορούσε ν' ανεβεί τον ανήφορο. Ο καρξ φώναζε, έδριζε, βλαστημούσε, χτυπούσε με το καμτσι παντού, ράχη, άχαιμό, άφτι, όπου νόμιζε π'ως θα πονέσει περισσότερο το ζώο, που έτρεμε κι όλο προσπαθούσε δίχως αποτέλεσμα. Στο τέλος λυσασμένο· ο καρξ ήρπαξε μ' ένα παλικαρίσιο ύρος μιά πέτρα μέσα από το κ'άρο και τη σήκωσε για να την τινάξει απάνου στα παγίδια του άλόγου. Τ'αν ήρρηξε δεν την έρξε, δεν ξέρω, γιατί έφυγε φρικιασμένος. Ω; τ'ώρα άκόμη θυμάμαι με φόβη την άγρια έκείνη σκηνή.

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
ΥΠΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ
ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΑΝΕΧΕΤΑΙ 3—5 Μ.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ

Πάει λίγος καιρός.—Ένας φιλότιμος Άνθρωπος—δχι πιά αξιωματικός—που το μάτι του έπεφε πολύ πιο πέρα από την πλατεία του Συντάγματος· κι' από το παραγκιόζικο χαιρετισμό της Σημαίας—κατόντησε κι αυτό πιά σ'αν μεσημεριανό δρεχτικό του ήμερούσιου πατριωτισμού των χασομέρηδων—ένας λιγόλογος Άνθρωπος που δέ φόρεσε μονόκλ, άφου είχε καλ'α τ'α μάτια του, είδε π'ως μέσα στη γενική σάπια του έπίσημου κράτους θα σάπιζε κι αυτός και χωρίς να βγάλει λόγους και να δημοσιεύσει εικόνες και συνεντεύξεις, άποχαιρέτησε τη γυναίκα του και τ'α παιδιά του και πήγε και σκοτώθηκε εκεί που του άξιζε τέτοιος—κι είναι λίγοι—δεν πρέπει να πεθαίνουν εκεί που φοβάει ο κάθε δημόσιος υπάλληλος κι ο κάθε βουλευτής.

Απάνω σ' αυτό πήραν άφορμή οι αιώνιοι τσαρλατάνοι της Ελλάδος, όσοι δεν καταδέχονται να πούνε τον τόπο μας Ρωμηοσύνη, να μπομπουνίσουν με τ'α μνημόσυνά τους και τάρβρα τ'α φαύλα και έξωφρενικά.

Τό άποτέλεσμα, όχι του θανάτου του παληκαριού, γιατί αυτό κανείς δέ το είδε και κανείς δέ το αίστάνθηκε, τό άποτέλεσμα του φαρμακρονισμού μας ήταν ν' άνακηρυχτή ο άδερφός του, Έθνικός άδελφός... και να μπή σε κάποιο βουλευτικό συνδυασμό.

Μτ. χειρότερα

ΑΝΤΙΑΓΟΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

7

Ανάθεμα τους άτιμους
που λέν κακό για μένανε,
που λέν π'ως τ'άχω μ' άλλανε,
και παίζω με τ'α σέβανε!
Για δός μου την άγάπη σου,
πιτσούνα μου, μανάρι μου,
και για καυγάδες άφοβα
θα σέρνω το ζουνάρι μου!
Κ' έτσι για το χατήρι σου,
ινάρι μου, πιτσούνα μου,
στη φυλακή με σ'ύστασιν,
θα ξαναβρώ τη γούνα μου!

8

Έχει λεμόνια πούν' ξυνά,
μάχει και γλυκολέμονα·
βρίσκονται σ' άγγελον αυτό,
βρίσκονται και σε δαίμονα!

ΚΑ.Τ.Ν

Η ΧΑΡΗ. Ωχ, και σύ! Άνοστος πούσαι σήμερα!

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (με παράπονο, σαχλά). Έγώ άνοτο, πουλάκι μου; Έγώ που σ'απ'απ'ώ τότσο...

Η ΧΑΡΗ. Ούφ!.. Βγαίνουμε στο μπαλκόνι, Έλενίτσα;

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Άφου το θέλεις... Έλα και ύ, μητέρα!

Η κ. ΜΑΥΡΗ. Έγώ; Μπα! Έγώ είμαι κααίδρωμένη... Και σύ, Έλενίτσα... Θ'α πουντίκουμε.

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Καθόμαστε, μητέρα.

Η ΧΑΡΗ. Μ'α, να πάψει κι ο Άντρέας τις άσιές του...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Ένα φιλάκι άκόμα και το βουλόνω με κερί το στόμα μου... να... στη στιγμή... (κάνει να τήνε φιλήσει ή Χάρη τραβιέται).

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Μ'α Άντρέα, μ'ας κ'άνεις και ζουλεύουμε! Στ'α ύστερα, σκέψου π'ως έχουμε και κορίτσι εδώ. (Η Έλενίτσα κάνει π'ως κοιτάζει τις ζουγραφίες πούναι κρεμασμένες στο τοίχο. Ο Λάμπρος κι ο Κωστής σιγομουβεντιάζουνε χαμογελάοντας).

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (σπερώνοντας την κ. Μαυρή να ήσει). Κ'ατσε λοιπόν! (χτυπάει τ'α χέρια του δυ-

νατά). Μ'α το τσάι... Δέ θάρθει αυτό το τσάι; (φωνάζει) Κατερίνα!..

Η ΧΑΡΗ (πεισιωμένη). Τί φωνάζεις; Έτσι; Περιμένε!

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Είναι κουρασμένος! Έχει δικιο. κ. Χάρη. Μη θυμώνετε.

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Να ξέρατε τί κούραση που την έχουμε! Κ'άνανε τόσο δρόμο...

Η κ. ΜΑΥΡΗ. Μάλιστα! Τόσο δρόμο! Ο κ. Λάμπρος μ'ας άνέβασε στην Ακρόπολη και μ'ας κ'ατήσε και δυό δόκλ'ηρες ώρες, γυρνώντας μας από μνημείο σε μνημείο...

Η ΧΑΡΗ. Τό φαντάζομαι. Ο κ. Λάμπρος είναι καλλιτέχνης.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Έργάτης μόνο, δουλευτής. Όργ'ώνω με την πένα μου στείρα χωράφια και κυνηγάω με τη φαντασία μου πεταλούδες άπιαστες...

(Η ύπερέτρη φέρνει σε δίσκο τ'α χρεαζοόμενα του τσαγιού, τ'αφήνει στο τραπέζι και φεύγει. Η Χάρη σηκώνεται να σεβρίσει, άρχίζοντας από την κ. Μαυρή. Δεύτερα σεβρίσει το Λάμπρο).

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ (παραπονοιασικά ταχα). Πάλι μένα τελευταίο; Να σου π'ω, άρχίζω να σε ζουλεύω, Λάμπρο...

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Σιγά δ'α! Η κ. Χάρη πρόσ-

φερε σε μένα πρώτα, γιατί βρίσκουμαι σιμώτερα. Τ'ης τύχης χάρισμα και τίποτ' άλλο...

Η ΧΑΡΗ (γλυκά). Λέτε; Άς είναι κι' έτσι, άφου το θέλετε. Πήγατε λοιπόν στην Ακρόπολη;

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Πήγαμε; Μπα! Μ'ας τ'αβήξει ο Λάμπρος!.. Έμεις βγήκαμε έξω... Λιακάδα, βλέπεις... Σου είπα και σ'ένα νάρθει, δεν ήθελες. Βαρίσσουνα. Έπειτα θάρχότανε, μου είπες, κι ο Κωστής να σου κρατήσει συντροφιά...

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ. Μπα! Ο κ. Κωστής είτανε νάρθει εδώ; Μ'α σεις, θείε, μ'ας είπατε π'ως θα τότε βρούμε κεί στο καφεενάκι, κάτω από την Ακρόπολη...

Η κ. ΜΑΥΡΗ (με μισογιοματο το στόμα από γαλιετάνια). Ο θεός σου δέ λείι ποτέ ψέματα. Θ'α το ξέχασε.

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Έτσι είναι, γεια σου, το ξέχασα. Λοιπόν πήραμε το γύρο τ'ης Ακρόπολης... Στο καφεενάκι άπόξω, στο φιλόσοφο Σωκράτη δ'α, βρήκαμε το Λάμπρο...

Η ΧΑΡΗ. Πού φιλοσοφούσε, βίβαια.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ. Πού έχασκε, πείτε καλύτερα...

Ο ΑΝΤΡΕΑΣ. Στάσου, βρε άδερφέ και σύ, να τελειώσω! Βρήκαμε το Λάμπρο. Μ'ας τρατάρησε. Έπειτα: «Π'αμε στην Ακρόπολη;» μ'ας λείι.